

lui. Jertfă nu voia să primească, ci, zdrobit de trudă și nesomn, își dădu sufletul înainte de a fi ajuns fata.

Întunerecul din ochii lui se așternu și asupra luminii chipului ei.

III.

Într'un templu din Asia de Răsărit, își petrecea viața o tânără preoteasă oarbă, de o frumuseță neasămănată, care prezicea viitorul.

Ea locuia în încăperi sfinte, cu o podeală pe care sunau în chip diferit pașii cât de ușori ai celor cari intrau. Păreții erau așa fel alcătuiți, încât prindeau vocea oamenilor cu toate deosebirile de la una la alta, iar în fiecare încăpere plutia un fel de mireasmă, care făcea să se deosebească mirosul fiecărui om care intra.

Mulți iubiau fecioara sfântă, dar ea nu iubia pe nimeni. Se zicea că numai atunci, când bărbații și femeile din tot ținutul acela nu vor mai privi cu ochii, ci cu lumina sufletului, când s'or iubi, așa fel încât nici să nu se bage de samă care e urit și care-i frumos, atunci va părăsi ea templul, se va așeza între oameni și-și va alege un bărbat.

Dar minunea nu s'a întâmplat, și fecioara oarbă a așteptat zădarnic să se coboare lumina fericirii în întunerecul vieții ei.

Traducere de I. Const. Delabaia.

NAPOLÉON ÎN POESIA GERMANĂ.

ANNO DOMINI 1812

de Ricard Diehmel.

*Pe-al Rusiei pustiu plin de cadavre
Noaptea 'ntinde palidele-i brațe,
Scânteie stele reci pe 'ntinsa zare,
Noaptea stă și-ascultă nșepenită,
Un zvon de clinchete străpunge golul.*

*Năbușite bătăi de copite,
La hloabe cercul țacăne în aier,
Sania își taie drum ca plugul,
Brazdele își spulberă zăpada,
Biciul șuiere și caii suflă.*

— „Mă, dar ce știi tu de Bonaparte?”
*Omu-ascultă; nu-i vine să creadă
Că străinu 'nșepenit în troică,
Cu buzele 'nghețate, reci și aspre,
Poate rostii vorbe-atât de triste.*

*Un răspuns greu caută țeranul,
Nu cutează însă să l ros ească,
De supt dunga nourilor negri
Roșu ca focul se desface
Cornul lun i și pe cer se 'nfige.*

*Drumul alb lucește ca de sânge,
Ca sânge-i roșă țhiciura pe hloabe
Și stropit cu sângè e drumețul.
— „Omule, pe aici ce se spune
De marele 'mpărat, de a lui oaste ?“*

*Zurgălăii sună, plâng și sună,
Omu-ascultă, scârțâie zăpada;
Iar țeranu 'ncet, solemn și tainic,
Ca un cântec vechiu și plin de jale,
Își deschide sufletul și spune :*

*— „Sus pe ceruri sta un nour negru,
Să înghită vrea el sfânta lună ;
Dar rămas-a sfânta lună 'n ceruri
Și s'a risipit nourul negru,
Și-a scăpat de plâns amar poporul.*

*Vijelios alerga negrul nour :
Stelele voia să le mănânce,
Dar stelele stau veșnic înflorite ;
Pe negrul nour l-a rupt vijelia,
Și vijelia 'nghite depărtarea.*

*Și a fost o mare, negr' oștire
Și-a fost un împărat trufaș și rece,
Dar sfânta noastră m. tiușca, Rusia,
Are mii și mii de inimi calde :
Veșnic, veșnic va 'nflori poporul...“*

*Gura nopții sunetele 'nghite,
Năbușit bat caii din copite,
Zurgălăi 'mprăstie ecouri,
Pe hloabe joacă cercu 'n raza lunii
Și de fiori cuprins e împăratul.*

*Intunecat își poartă 'n gol privirea...
Pe-al Rusiei pustiu plin de cadavre,
Noaptea 'ntinde palidele-i brațe ;
Pe cer lucește roșu cornul lun i
Ca o secere însângerată.*

Traducere de I. C. D.